

K NIČENÍ TAKTICKÝCH PROSTŘEDKŮ JADERNÉHO NAPADENÍ

Ničení prostředků jaderného napadení patří v soudobém boji k základním úkolům raketového vojska a dělostřelectva. Je hlavním způsobem získání a udržení palebné převahy nad nepřítelem. Je však o vševojskový úkol, neboť společně s RVD se na něm podílí letectvo, vševojskové a tankové jednotky, taktické výsadky a speciální skupiny, vysílané do hloubky bojové sestavy nepřítele, radioelektronické a další prostředky. Hlavním organizátorem je vševojskový štáb, zejména jeho operační složka.

Boj s taktickými prostředky jaderného napadení je součástí celkového boje se ZHN nepřítele. Jejich ničení probíhá nepřetržitě, ať již v podmínkách vedení boje s použitím nebo bez použití jaderných zbraní. Je však zřejmé, že jeho význam vzrůstá po přechodu na použití jaderných zbraní. K ničení taktických prostředků jaderného napadení se přibírají všechny vhodné prostředky, při čemž hlavním kritériem v procesu rozhodování o vykonavateli, způsobu a době ničení by měla být včasnost a efektivnost.

Základní charakteristiky taktických prostředků jaderného napadení nepřítele

Nepřítel považuje za taktické prostředky jaderného napadení ty prostředky, které jsou určeny k ničení cílů v taktické hloubce a pro všeobecnou a přímou podporu divizí a armádního sboru. Jde tedy o atomové dělostřelectvo, neřízené dělostřelecké rakety typu Honest John a řízené střely typu Lance.

Atomové dělostřelectvo

Atomovým dělostřelectvem nazýváme hlavně dělostřelectvo, které může používat granáty i s jadernou náloží. V současné době patří na střeoevropském válečném táhlu k takovému dělostřelectvu jednotky, vyzbrojené samohybnými houfnicemi ráže 203, 2 mm a 155 mm. Hlavní takticko-technické údaje o těchto prostředcích — viz **tabulku 1**.

Máme-li posoudit možnosti ničení jednotek atomového dělostřelectva, je dobře znát taktiku jejich bojové činnosti. V podstatě rozlišujeme tři způsoby bojové činnosti při zaujímání palebných postavení, přípravy a vedení palby:

— palebné baterie oddílů jsou trvale v palebných postaveních, odkud vedou i palbu:

Tabulka 1

Údaj	155 mm SHH M 109	203,2 mm SHH M 110
1. Maximální dostřel (km)	18	17
2. Rychlost střelby (r/min)	4	1,5
3. Hmotnost v palebném postavení (t)	24	26,2
4. Údaje o munici: – jaderná XM454 (kt) – konvenční	0,08 tříštivotrhavá	1,9
5. Způsob ochrany obsluhy (typ baterie jako cíle)	obrněná	neobrněná
6. Rozměry bojové sestavy: – baterie (km) – oddílu (km)	0,5 × 0,8 2,5–3,5 × 1,5–2	1–1,5 × 0,8–1 5–6 × 4–6 km
7. Vzdálenost palebných postavení od předního okraje (km)	4–6	4–8

— palebné baterie zaujímají palebná postavení samostatně s rozestupy asi 2–3 km, zůstávají však v palebných postaveních trvale až do splnění palebného úkolu. Oddíl se přemísťuje do jiného prostoru jako celek;

— každá palebná baterie připravuje 1–3 dočasná palebná postavení, která zaujímá jen ke splnění jednoho palebného úkolu. Pak se vrací opět do hlavního palebného postavení. Celý prostor bojového rozmístění se tak rozrůstá až na $8 \times 8 - 10$ km.

I když první a druhý způsob přináší některé výhody z hlediska velení oddílu a snižuje objem přípravných prací (ženižní úpravy, topograficko-geojetická příprava apod.), je zřejmé, že nepřítel zejména v podmínkách používání jaderných zbraní bude nejčastěji volit třetí způsob.

Ve prospěch této úvahy svědčí i údaje o zaváděných automatizovaných systémech velení v rámci dělostřeleckého oddílu (systém Face, Tacfire a další), které umožňují připravovat prvky střelby pro každé dělo bez ohledu na jeho polohu a ve velmi krátké době. Podporují tedy tendenci k rozptylování nejen palebných jednotek oddílu, ale i jednotlivých děl, aniž by při tom komplikovaly (prodlužovaly) proces velení v oddíle.

Za objekty palby našeho dělostřelectva nebo jaderných úderů můžeme považovat:

— baterie (čtyři) oddílu v palebném postavení (dočasném nebo hlavním) s místem řízení palby (na něm samočinný počítač pro přípravu prvků střelby) a místem uložení jaderné munice;

— velitelské stanoviště oddílu;

— velitelskou baterii oddílu;

— radiolokátor AN/MPQ-4A pro průzkum střelejších baterií a k opravování palby.

Neřízené dělostřelecké rakety Honest John

Podle informací ze zahraničního odborného tisku mají být jednotky Honest John staženy z výzbroje hlavních kapitalistických armád. Víme, ale že v armádě NSR bylo toto plánované stažení pozastaveno. Proto i nadále zůstává ve vševojskovém svazku západoněmecké armády baterie raketového oddílu dělostřeleckého pluku (dvě čety po 2 odpalovacích zařízeních) raket Honest John hlavním prostředkem jaderného napadení v rukách velitele svazku.

K hlavním takticko-technickým parametrům patří dostřel (maximální — 40 km, minimální — 3 km, praktický minimální — 9 km), vzdálenost prostoru rozmístění od předního okraje (6–12 km), rozměry prostoru bojového rozmístění baterie ($1 \times 2,5$ i více km) a palebné čety se dvěma odpalovacími zařízeními (500×500 m), mohutnost jaderné nálože (2, 10, 30 kt), doba pohotovosti po příchodu čety na palebná stanoviště (30–40 minut).

Také u jednotek Honest John nestačí k vedení boje s nimi pouze základní údaje, ale i způsoby bojového použití. Předem připravená palebná postavení zaujímají palebné jednotky jen na dobu, nutnou k přípravě a vedení úderu. U plánovaného úkolu činí doba setrvání na palebném stanovišti 5–10 minut. Pokud neplní palebný úkol, jsou jednotky ve vyčkávacím postavení ukryty v přirozeném úkrytu nebo vybudovaném okopu a zamaskovány. Vyčkávací postavení nezaujímají v případě, kdy vzdálenost od palebných postavení nepřekročí 3 km. Jednotka se pak rozmístí v jednom ze záložních palebných postavení a palebné úkoly plní postupně z těchto postavení.

Za objekty naší palby (úderu) můžeme počítat:

- jednotlivá odpalovací zařízení;
- palebné čety se dvěma odpalovacími zařízeními;
- velitelské stanoviště baterie se střeleckou ústřednou;
- velitelské stanoviště raketového oddílu;
- vyčkávací postavení (obsazené);
- technické postavení baterie.

Řízené střely Lance

Útvary řízených střel Lance patří v současné době ke sborovým jednotkám a útvarům. Oddíly Lance (v armádě NSR — samostatné raketové dělostřelecké oddíly, USA — oddíly dělostřeleckých skupin) mají zpravidla 3 baterie po 2 odpalovacích zařízeních. Jako hlavní takticko-technické údaje můžeme uvést dostřel (maximální — 120 km, minimální — 5 km), vzdálenost prostoru rozmístění oddílu od předního okraje (15–20 km), rozměry tohoto prostoru ($6-9 \times 8-12$ km) baterie ($2-3 \times 3-5$ km), doba pohotovosti k odpálení po příchodu jednotky na palebné stanoviště, tj. doba setrvání (15 minut), rozměr prostoru soustředění oddílu ($2-3 \times 2-3$ km), mohutnost jaderné nálože (20, 50, 80, 150 kt).

K nejdůležitějším prvkům bojové sestavy oddílu patří velitelské stanoviště oddílu se střediskem řízení palby, spojovací a topografickou sekcí, dále technické postavení s muniční a dopravní četou a bojové sestavy baterií. V nich zejména technické a vyčkávací postavení a hlavní a záložní postavení.

Řízená střela Lance přichází k oddílu buď připravena k použití (zkompletoována) nebo rozložena na tři základní části (bojová hlavička, blok raketového motoru, stabilizátor), uložené v kontejnerech. Montáž (kompletace) střely probíhá v technickém postavení oddílu. Hlavním zařízením na něm je speciální

jeřáb. Střelu na odpalovací zařízení předkládá a kontroluje obsluha v technickém postavení baterie. Následuje přesun do vyčkávacího postavení. Palebné postavení se zaujímá na signál velitele oddílu. Zde se uskuteční kontrolní práce na střele, do palubní navigační soustavy se vloží program letu, střela se zamíří na cíl a nastaví se náměr.

Je třeba počítat s tím, že po signálu přijde odpálení do 20 minut. Po odpálení opouští odpalovací zařízení palebné stanoviště a zaujímá vyčkávací nebo přejíždí na technické postavení.

Objekty palby (úderu):

- jednotlivá odpalovací zařízení (palebné sekce);
- palebné baterie v prostoru bojového rozmístění, v palebném, vyčkávacím nebo technickém postavení;
- velitelské stanoviště oddílu;
- technické postavení oddílu.

Průzkum taktických prostředků jaderného napadení a jeho možnosti

Průzkum patří k nejdůležitějším složkám boje s prostředky jaderného napadení nepřítele i na taktickém stupni velení. K průzkumu použijeme všech prostředků, které mohou získat třeba i dílčí údaj. Úspěšný průzkum je předpokladem pro efektivní ničení. Konečným cílem průzkumu je získat přesné, hodnověrné a včasné zprávy o objektu, vyhodnotit je a předat palebným prostředkům.

Pro průzkum taktických prostředků jaderného napadení je vhodný jak pozemní, tak zejména vzdušný průzkum. Z prostředků pozemního průzkumu, s ohledem na přesnost získávaných zpráv a včasnost jejich předání, to budou:

- plukovní a divizní průzkumné skupiny;
- divizní a armádní skupiny hloubkového průzkumu;
- prostředky dělostřeleckého průzkumu, tj. prostředky zvukoměrného a radiolokačního průzkumu, dělostřelecké optické pozorování, příp. světlovuk.

Ze vzdušného průzkumu:

- prostředky průzkumného letectva;
- dělostřelecké průzkumné vrtulníky.

Průzkumné skupiny a skupiny hloubkového průzkumu patří k velmi spolehlivým prostředkům, které mohou předat údaj v relativně krátké době (do 15–20 minut) a s dostatečnou přesností (50–100 metrů). Jejich činnost je zvláště efektivní v případě, kdy jsou vysílány předem do předpokládaných prostorů rozmístění jednotek a útvarů jaderného napadení nepřítele nebo do prostorů s prozatím neurčitými příznaky rozmístění těchto jednotek. Přitom bere v úvahu, že jejich prostor činnosti je poměrně malý (max. 50 km²).

Z dělostřeleckého průzkumu přinášejí nejhodnotnější výsledky **dělostřelecké průzkumné vrtulníky** a to hlavně v případě, kdy bojová sestava a situace na předním okraji dovolí využít mezer v sestavě nepřítele a proniknout až do bezprostřední blízkosti cílů. Údaje můžeme převzít okamžitě (do 5 minut). Jejich přesnost je charakterizována střední kruhovou chybou v hodnotě do 50 metrů (s využitím mapy 50 000).

U prostředků **radiolokačního průzkumu** půjde o radiolokátor typu ARSOM pro průzkum střelejších baterií atomového dělostřelectva. Střední kruhová chyba činí kolem 30 metrů, údaj o cíli je předán do 2 minut. V podmínkách použití jaderných zbraní je však nedostatek tohoto prostředku zřejmý — získá-

vá údaje o objektu až po výstřelu a neumožňuje tedy předejít nepříteli a zabránit mu v úderu.

Totéž platí pro zvukoměrný průzkum, jehož časové možnosti jsou však nižší a upotřebitelnost tedy ještě problematičtější.

Soudobým a pravděpodobně nejčastějším bude vzdušný **průzkum prostředky průzkumného letectva**, ať již letounem L-29R nebo MiG-21R. Střední kruhová chyba určení souřadnic je asi 50 metrů a předání zpráv je možné do 5–10 minut, při využívání retranslace a odposlechu okamžitě. Spolu s dělostřeleckými průzkumnými vrtulníky může přinést největší množství nejkvalitnějších zpráv o všech divizích taktických prostředků jaderného napadení nepříteli.

Pokud jde o možnosti **taktických vzdušných výsadek**, můžeme je přirovnat k možnostem průzkumných skupin s tím, že výsadek je schopen nejen objekt nepříteli zjistit, ale i zničit vlastními silami a prostředky.

Při hodnocení ostatních druhů nebo prostředků průzkumu bývá pod dojemem velké (větší než požadované) nepřesnosti nebo nízkých časových možností zastáváno stanovisko o jejich nepoužitelnosti. Víme však, že i údaje např. rádiového nebo radiotechnického průzkumu, světlozuku, pozemního pozorování apod. mohou podstatně zvýšit hodnověrnost údajů jiných průzkumných prostředků, zjistit nový prostor rozmístění nebo zmenšit prostor pravděpodobného rozmístění a tak urychlit zjištění nepřátelského objektu.

Průzkum taktických prostředků jaderného napadení nemůžeme též zužovat pouze na zjišťování palebných jednotek (jednotlivých odpalovacích zařízení, palebných čet nebo baterií). Jejich zničení skutečně přináší v boji o palebnou převahu maximální efekt, zejména podaří-li se vyřadit jednotku, která již převzala jadernou municí a připravuje se plnit palebný úkol. Takový případ však nevyčerpává všechny možnosti boje s taktickými prostředky jaderného napadení, navíc patří z hlediska možností průzkumu a včasných odvetných opatření k neobyčejně náročným. Je tomu tak z těchto důvodů:

- zjištění palebných jednotek v době, kdy se nepřipravují k plnění palebného úkolu, je velmi obtížné, neboť jsou ukryty, zamaskovány a neprozrazují se pohybem ani jinou činností;

- pravděpodobnost zjištění jednotky při manévru je sice vyšší, avšak jejich zachycení palbou nebo úderem přináší řadu problémů, spojených s řízením palby (úderů) na pohybující se cíl, a bez několikerého zjištění polohy proudu, příp. trvalého pozorování nedosáhneme potřebnou účinnost palby (úderu) v cíli;

- jakmile nepřátelská palebná jednotka zaujme palebné postavení a zahájí přípravu k palbě, pak časový interval setrvání je velmi krátký. Jen ve vztahu k němu můžeme hodnotit včasnost našich protipatření.

Palebné jednotky, však mají i své řídicí složky, které řídí palbu, a které potřebují spojení, technické zabezpečení, zprávy o objektech palby, průzkumné prostředky atd. Proto velitelská stanoviště, spojovací uzly, technická postavení, spolupracující a součinnostní jednotky představují také zranitelné prvky a jejich vyřazení omezuje nebo způsobuje ztrátu bojeschopnosti palebné jednotky.

Pro průzkumné a zpravodajské orgány z toho vyplývá potřeba znát nejen technické údaje o zbraních, ale i taktiku jednotek, systém velení a spojení, proces technické přípravy, význam zabezpečovacích jednotek pro bojeschopnost palebných jednotek, strukturu součinnostních vazeb apod.

Možnosti a způsoby ničení taktických prostředků jaderného napadení raketovým vojskem a dělostřelectvem

Boj s taktickými prostředky jaderného napadení vede RVD ničením prvků jejich bojových sestav, které jsou v dosahu palebných prostředků vlastních prvosledových svazků. Hloubka ničení organického pozemního dělostřelectva vševojskového svazku je kolem 15 km a překrývá spolehlivě prostory rozmístění atomového dělostřelectva nepřítele a zčásti i neřízených raket Honest John. Divizní taktické rakety pak rozsahem svého dostřelu (až 60 km) mohou ničit jednotky Honest John i Lance.

Z hlediska **prostorových možností** tedy by prvosledový svazek byl schopen ničit nejen dělostřelecké, ale i taktické raketové prostředky nepřítele. Obvykle se však v organizaci boje se ZHN počítá s tím, že odpovědnost za ničení jednotek Lance přebírá armádní stupeň velení. Obdobně v případě, že se vytváří ADS, přesunuje se na ni hlavní tíha boje s atomovým dělostřelectvem. Tím se neruší povinnost prvosledových svazků podílet se na ničení baterií tohoto dělostřelectva svými prostředky.

Značně složité závislosti vidíme při rozboru **časových možností** prostředků RVD. Tyto možnosti jsou dány časovým intervalem od získání průzkumných údajů o objektu po uskutečnění palby (úderu). Zůstaneme-li prozatím v rámci palebného systému RVD, představuje tento interval v podstatě dobu reakce systému, která je dána:

- dobou na získání údajů o objektu dělostřeleckým průzkumem;
- dobou na předání a převzetí údajů a na přípravu příkazu vykonavateli (vykonavateli);
- předáním příkazu vykonavateli (vykonavateli);
- přípravou palebné jednotky (jednotek) k palbě (odpálení);
- dobou letu střely, popř. dobou velení palby.

Zkracování doby reakce, jakožto obecný požadavek na palebný systém, je zde obzvláště aktuální. Je to možné zkracováním všech uváděných činností (v tomto pořadí tvoří kritickou cestu přípravu a vedení palby nebo úderu v rámci jednoho systému), popř. optimalizací organizace činností a velení.

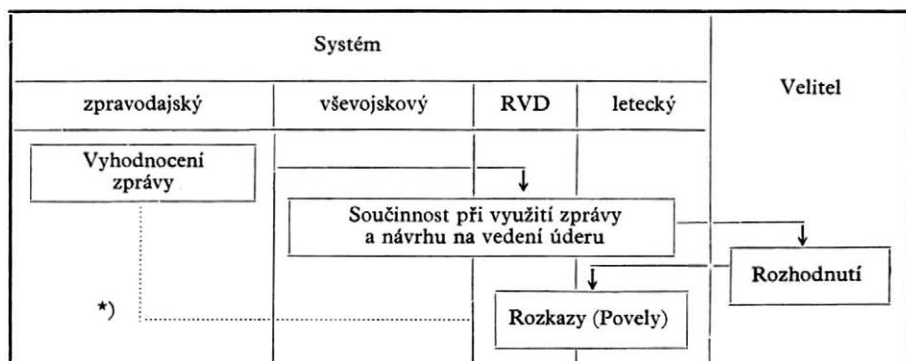
Porovnáním doby setrvání a časovými možnostmi získáváme pravděpodobnost zachycení nepřátelského objektu palbou (úderem).

Jako možný příklad si uveďme organizaci ničení baterie atomového dělostřelectva palbou dělostřelectva s využitím vzdušného průzkumu (dělostřeleckého průzkumu vrtulníku). Celková doba reakce činí asi 15 minut. Skládá se z doby na úkolování osádky vrtulníku, vydání nařízení pro palbu a přípravu palby. Porovnáme-li tuto dobu s dobou setrvání baterie atomového dělostřelectva v palebném postavení (pro baterii 155 mm SHH asi 13–15 minut), ukazuje se, že pravděpodobnost zachycení takové baterie dělostřeleckou palbou bude mít potřebnou hodnotu jen tehdy, podaří-li se nám zjistit baterii ještě před příchodem do palebného postavení.

Ještě složitější situace vzniká při ničení raketových taktických prostředků jaderného napadení našimi jadernými údery. Zde totiž se na průzkumu, přípravě a vedení úderu podílejí další systémy velení, zejména zpravodajský a vševojskový. Celková doba tedy vzrůstá o doby na přenos mezi zúčastněnými systémy a o doby na jejich reakci. Tento fakt je dán zejména tím, že rozhodnutí o jaderném úderu přísluší pouze vševojskovému veliteli. Jeho řešení je rozhodující pro další činnost prostředků RVD.

Kritická cesta činností při ničení taktických prostředků jaderného napadení jaderným úderem se tak rozšířila na další složky štábu a současně prodloužila. Navíc se zkomplikovala součinnost mezi těmito složkami.

Diagram účasti složek štábu na rozhodování o jaderném úderu — viz obr. 1.

*) Souběžná informace pro možné vykonavatele

Obr. 1

Posuzujeme-li tedy časové možnosti z tohoto širšího hlediska, nemůžeme zůstat jen v rámci systému RVD, ale bereme v úvahu i doby reakce zpravodajského a vševojskového systému a doby přenosu i informací mezi nimi. Celková doba reakce pak může několikrát převýšit dobu reakce systému RVD, jejíž základ tvoří časové charakteristiky stupňů pohotovosti palebných jednotek.

Nejúčinnější způsob zkrácení celkové doby reakce leží v racionalizaci součinnosti zúčastněných složek. Významně může přispět ke zkrácení této doby sladění práce tzv. skupiny jaderného plánování, která se zřizuje ve vševojskových štábech, zejména na operačních stupních velení. Skupina pozůstává z příslušníků složek, které se podílejí na rozhodování o jaderném úderu, přípravě a vedení tohoto úderu, a může tedy rychle, pružně a s potřebnou kvalitou zpracovat návrh řešení. Souběžnou informací o objektu pro vykonavatelské složky, můžeme průběh rozhodování o úderu a jeho přípravu značně zkrátit.

V RVD přijímáme rozhodná opatření ke snížení časů na přípravu palebných jednotek i práce štábů. Jde zejména o zkracování technické přípravy, rychlý přenos informací (povelů a signálů) v rámci systému velení. Vyčleňujeme též tzv. hotovostní jednotky s vysokým stupněm pohotovosti.

Možnosti ničení jsou dány u RVD hlavně počtem a mohutností jaderných bojových hlavíc a množstvím a ráží (typem) střel u dělostřeleckých jednotek, útvarů a svazků.

Použití jaderných zbraní je v boji s taktickými prostředky jaderného napadení nepřítele nejúčinnější. Propočty efektivnosti jaderných úderů na jednotlivé i skupinové cíle tohoto typu ukazují, že u taktických raket můžeme při úderech na odpalovací zařízení nebo baterie atomového dělostřelectva dosáhnout potřebnou účinnost (větší než 90 %) již při použití hlavíc malé hmotnosti. U skupinových cílů (na ploše 4—6 km²) je k dosažení takové účinnosti mohutnost použití 10—20 kt. Operačně taktické rakety, u nichž předpokládá-

me bojové hlavice s podstatně vyšší mohutností jaderné nálože, dosahují požadované účinnosti na jednotlivé cíle zhruba na všech dálkách střelby. U rozměrných cílů, jako např. baterie ŘS Lance v palebném postavení nebo v prostoru bojového rozmístění, pouze jadernou náloží velké mohutnosti nebo střelbou na střední a malé dálky.

Hlavnových a raketometných jednotek používáme v boji s taktickými prostředky jaderného napadení na jednotlivé cíle (odpalovací zařízení) a baterie (čety) atomového dělostřelectva. Ke zničení takových cílů vyžaduje předpis vysokou normu spotřeby střel. To platí zejména pro samohybná obrněná děla, u kterých se vyřazení předpokládá pouze přímým zásahem nebo výbuchem střely v bezprostřední vzdálenosti. Např. ke zničení baterie 155 mm SHH (obrněné) je potřeba vystřelit za odpovídajících podmínek pro ráži 122 mm 1350 střel. Pro oddíl o 18 hlavních to znamená 75 ran na dělo, tedy asi 0,94 palebného průměru. Takové množství nemusí být za normálních okolností u oddílu k dispozici, palba by trvala delší dobu (až 30 minut), a proto je nutné k ničení přibírat další 1—2 oddíly. Vysoké spotřeby na ničení budou nutit dělostřelectvo pouze vést umlčovacích palbu se spotřebou asi třikrát nižší.

Nepřátelské baterie atomového dělostřelectva jsou z hlediska vedení dělostřelecké palby skupinovými cíli a pro palbu byla předpisem stanovena míra účinnosti (Ma) pro umlčení 30 %, pro ničení 50—60 %.

Spotřeby střel pro umlčení (ničení taktických prostředků jaderného napadení dělostřelectva — viz **tabulku 2**.

Tabulka 2

Objekty ničení	Účinnost	Spotřeba střel pro ráži (mm)				
		100	122	130	152	122RM
Odpalovací zařízení	Ničení	540	300	280	200	360
Baterie (četa) samohybných obrněných děl	Umlčení	720	450	360	270	400
Baterie (četa) samohybných neobrněných děl	Umlčení	360	240	220	180	320

Poznámka: Pro ničení se norma zvyšuje třikrát

Ničení odpalovacích zařízení raketových jednotek dělostřeleckou palbou a spotřeba střel vychází z upravené plochy cíle, která zahrnuje kromě odpalovacího zařízení i další zranitelné prvky, jejichž vyřazení snižuje bojeschopnost nebo vede k vyřazení celého cíle. Míru účinnosti palby (P) předpokládáme 80 %.

Prostorové, časové možnosti a možnosti ničení hodnotíme komplexně. Toto hodnocení je podkladem návrhu na použití dělostřeleckých nebo raketových prostředků a umožňuje stanovit nejen vhodnou palebnou jednotku (vykonavatele), dobu vedení, spotřebu střel nebo mohutnost jaderné nálože, ale předpokládané účinky v cíli a včasnost vedení.

Prostředky jaderného napadení nepřítele ničíme ihned po jejich zjištění. V poslední době se objevují v zahraničním odborném tisku informace o tom,

že zdokonalená PLŘS Hawk bude schopna ničit operačně taktické rakety při jejich letu na cíl. Vzhledem k tomu, že baterie Hawk mají jako jeden z hlavních úkolů chránit také prostory bojového rozmístění ŘS Lance, bude nutné v boji o palebnou převahu vypořádat se i s touto skutečností. Pokud bude rozhodnuto, že baterii Lance bude ničit jednotka operačně taktických raket, pak před úderem na prostor rozmístění musí být umlčeny, zničeny nebo jinak vyřazeny prostředky PVO, které tuto baterii chrání. Prostředky jaderného napadení budeme pak ničit až po prolomení protitankové obrany. Celá akce bude složitější a zúčastní se jí více prostředků, nejen raketové vojsko, ale i letectvo, prostředky radioelektronického boje apod.

Závěr

Ničení nepřátelských taktických prostředků jaderného napadení patří k provoďadým úkolům RVD. Jeho splnění vytváří příznivé podmínky pro splnění cílů boje a operace. Uskutečňuje se v celém průběhu boje (operace), vedeného v podmínkách použití nebo bez použití jaderných zbraní. Využívá se všech dostupných prostředků, přednostně před jinými objekty ničení.

Účastní se jej hlavně dělostřelectvo, raketomety, raketové útvary a svazky divize i armády a jejich úsilí se slaďuje s činností letectva, pozemních jednotek a útvarů, taktických vzdušných výsadek, radioelektronických prostředků, popř. speciálních skupin a dalších prostředků.

Toto společné úsilí všech vhodných sil a prostředků je charakteristické i pro průzkum. Za nejefektivnější považujeme vzdušný průzkum.

Možnosti RVD při jejich ničení jsou limitovány prostorovými, časovými a možnostmi ničení jednotlivých druhů palebných prostředků. K nejvýznamnějším patří rakety s jadernými bojovými hlavicemi. Jadernými údery ničíme taktické prostředky nepřítele s dostatečnou účinností i na větších plochách prostorů bojového rozmístění. Hlavně dělostřelectva a raketomety ničí baterie atomového dělostřelectva, popř. i jednotlivá odpalovací zařízení raket.

K základním kritériím vyřazení patří včasnost palby nebo úderu. Toho dosáhneme nejen rychlou reakcí palebného systému, ale i pružnou součinností s dalšími složkami, které se účastní boje s těmito prostředky. Půjde zejména o rychlé zhodnocení průzkumných údajů a jejich předání, přípravu návrhu vševojskovému veliteli, jeho rozhodnutí a vydání rozkazu vykonavatelům.